

2. KAPITOLA

Jenny zajačala. Nikoho tým nevystrašila, pretože kričali všetci. Dee, ktorá si rozopla pás, aby sa mohla natiahnuť k Michaelovi, na sedadle nadskočila, dobreže si neudrela hlavu o strop.

Padali – a ten pocit bol horší ako tisíc výťahov. Sedadlo pod Jenny klesalo čoraz nižšie.

Na čo ľudia myslia, keď zomierajú? Na čo by som mala myslieť?

Na Toma. Mala by myslieť na Toma a na to, ako ho ľúbi, ale nešlo to, nebolo v nej miesto na nič iné okrem úžasu a strachu.

Potom sa lietadlo vyrovnalo. Sedadlo ju opäť zdola tlačilo ako predtým. Celé to nemohlo trvať viac ako sekundu.

Z reproduktorov sa ozval pilotov hlas, hladký a sýty ako vanilková malinovka. „Ehm, ospravedlňujem sa, vážení pasažieri – dostali sme sa do menšej turbulencie. Pokúsime sa nad ňu vystúpiť. Nechajte si zapnuté pásy, prosím.“

Takže len obyčajná turbulencia. Nezomrú.

Jenny sa znovu pozrela von oknom. Nič tam nevidela, pretože prelietavali pomedzi mraky. Videla iba hmlu a tmú...Hmlu a tmú, akú prinášajú Tieňoví muži. Nedokázala sa ovládnuť – očakávala, že o chvíľu uvidí ich oči, tie hladné, žiadostivé oči... Nič však nevidela. „Ehm, počúvajte,“ začal Michael chrapľavo. „K tomu snu...“ „Bol to iba sen,“ prerušila ho Audrey vždy rozumná a praktická. Jenny jej bola vďačná za ostrý tón, ktorému velil rozum. Ako facka na prebudenie. „Iba sen. Nič neznamená,“ pridala sa aj Jenny – hoci tomu, čo hovorí, ani trochu neverila. Lenže nemala ani potuchy, čo ten sen znamenal, a Michaela môžu upokojiť iba spoločnými silami. Bol za jeho snom Julian? Mučil ho spomienkami na Summer? Nočné mory sú špecialitou Tieňových mužov.

Tieňový muž. Ako rozprávková postava, ktorá prináša zlé sny. A teraz nás všetkých pozná. Pozná aj naše slabiny. Môže nás postaviť zoči-voči našim najhorším obavám, a aj keď možno nebudú skutočné, nerozoznáme to. Nedokážeme to rozoznať.

Do čoho sme sa to pustili?

Zvyšok letu upierala pohľad do tmy za oválnym oknom lietadla a rukami zvierala kovové konce operadiel svojho sedadla.

V Pittsburghu bola o 6.56 h zima. Vetrisko. Obloha mala taký odtieň modrej, aký sa v južnej Kalifornii vyskytuje len veľmi zriedkavo. Vo Vista Grande, kde Jenny kedysi bývala, mávala májová obloha väčšinou farbu mokrého